

מ"ת 5200/07/16 - מדינת ישראל נגד עאטף עיסא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

מ"ת 5200-07-16 מדינת ישראל נ' עיסא(עציר)

תיק חיצוני: 304561/2016

בפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

מדינת ישראל מבקשת

נגד

משיב

עאטף עיסא (עציר) ע"י ב"כ עו"ד שני דבש

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996 [להלן: "**החוק**"].

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בהיותו פסול, נהיגה בקלות ראש, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ברכב מבלי שהייתה למשיב פוליסת ביטוח בת תוקף.

באשר לראיות לכאורה:

הצדדים אינם חלוקים ביניהם באשר לקיומם של ראיות לכאורה, ואכן עיון בתיק החקירה מעלה כי קיימות ראיות לכאורה בדמות דוחות פעולה של שוטר ומתנדב, אשר עצרו נהגים לבדיקת רישיונות שגרתית בעיר תל אביב ברח' ראש פינה, אז נסתבר כי אין בידי הנהג רישיון נהיגה ובבדיקה באמצעות המסוף המשטרתי, אף כי הוא נוהג בזמן פסילה. כמו כן, בחקירתו של המשיב באזהרה, מאשר שיועד שרישיון הנהיגה שלו אינו בתוקף כבר משנת 2008 וכן יודע שהוטלו פסילות כנגדו ובגינן ביצע הפקדות בבית המשפט בתיקים אלו, אף כי לטענתו הפסילות נסתיימו, דבר אשר הינו תמוה, שכן רק בשנת 2015 נפסל בנוכחותו לשנתיים ימים.

בנוסף, יש להפנות לעובדה כי כנגד המשיב תלוי ועומד מאסר מותנה בן 18 חודשים בר הפעלה, אשר לא הרתעו מלשוב ולבצע את אותן העבירות ללא מורא.

בכל מקרה, וכפי שציינתי בתחילת דברי, אין הצדדים חלוקים בדבר קיומן של ראיות לכאורה בתיק.

באשר לעילת מעצר

ב"כ המבקשת טען כי לנוכח העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום ולאור עברו התעבורתי המכביד, אשר כולל 4 הרשעות קודמות בנהיגה בזמן פסילה, כאשר אף בגינם ריצה המשיב מאסרים ארוכים, ואף פסילות ארוכות, שלא מנעו ממנו המשך ביצוע אותן העבירות ממש, קמה כנגד המשיב עילת מעצר בשל מסוכנותו וכי אין בנסיבות מקרה זה חלופת מעצר הולמת. על כן עותר ב"כ המבקשת להעתר לבקשה ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

מנגד טענה ב"כ המשיב כי אף שקיימת עילת מעצר ניתן יהיה להסתפק בחלופת מעצר, שכן, היפנתה להלכה הרווחת בעבירות תעבורה ולחריגות הותרת עברייני תנועה במעצר ממש.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ולאחר שהגעתי לכלל מסקנה כי קיימת עילת מעצר כנגד המשיב בשל מסוכנותו הרבה, ואף על פי הספק אשר הועלה על ידי בית המשפט כבר בדיון הראשון מיום 9.8.16, בדבר העובדה האם משיב שכזה יכול לעבור את משוכת האמון שבית המשפט יכול ליתן בו, ביקשתי כי יוגש תסקיר מעצר אשר ייתן תמונה כוללת בעניין זה, ואף על פי, שעל פניו מי אשר נוהג בפסילה בפעם החמישית, אינו ראוי לאמון שכזה.

והכל מתוך ראיית הפסיקה הנוהגת ככל שזה נוגע לחריגות מעצר בעבירות תעבורה (וראה **בש"פ 2227/08 טראד גריפאת נ. מדינת ישראל, בש"פ 7352/04 מדינת ישראל נ' אבו כואדי ובש"פ 10118/04 נזמי ג'באלי נגד מדינת ישראל**).

תסקיר מעצר שכזה, נתבקש משרות המבחן פעמיים אך לא נתקבל, ואף לא ניתנה שום תגובה לגבי כך, וזאת אף על פי שברור כי לא נפלה טעות בדבר יידועם וקבלת פרוטוקול הדיון פעמיים.

כך עולה מן הרשום בתיק בית המשפט ואף ממסמך שהציגה הסנגורית.

בגין כך, טענה ב"כ המשיב ביום 27.9.16 כי על פי הפסיקה אשר אליה הפנתה, עולה שעיקוב הגשת תסקיר שרות מבחן, מביא לחקירת החלופות על ידי בית המשפט ושחרור לחלופת מעצר, אם חלופות אלו ימצאו ראויות.

כבר כאן אומר, כי עניין לנו בשלב הראשוני בו בית המשפט אינו סבור שהמשיב ראוי כלל לאמון שיינתן בו, ולכן בחינת חלופות אינה רלוונטית. כמו כן העובדה ששרות המבחן, הינו כלי עזר בידי בית המשפט, הרי שהעדרו אינו מביא בהכרח לדרך הפעולה אותו ביקשה הסנגורית, דהיינו, להחלטה מצד בית המשפט לבחון חלופות ולשחרר המשיב, ועל בית המשפט לבחון ולשקול כל מקרה וליתן החלטה בדבר העושה- המשיב הרלוונטי.

כמובן שבית המשפט לא ייתן החלטה אשר יש בה כדי להפקיר את שלומו של הציבור מקום שיש חשש ממשי בדבר מסוכנות גדולה הנשקפת מן המשיב וזאת רק משום ששרות המבחן לא הגיש תסקיר מעצר כפי שנתבקש.

מכאן, שעל מנת לשחרר לחלופת מעצר, על המשיב להוכיח כי הוא ראוי לאמון הכרוך בחלופת מעצר. כבר עתה אומר, כי בהתנהלות המשיב עד כה, שיש בה אובדן גמור של מחשבה ושקול דעת, חוששתי כי המשיב אינו משכיל לדלג על משוכת האמון.

ואנמק את דבריי- המשיב נוהג משנת 1992, לחובתו 101 הרשעות תעבורה קודמות, כאשר משנת 2008 אין בחזקתו רישיון נהיגה תקף.

מדובר בנהיגה בפסילה בפעם החמישית, כאשר הרשעה בעבירות זהות נרשמה לחובתו רק שנה קודם, **ביולי 2015** כשנתפס מבצע את העבירות המיוחסות לו בכתב אישום זה. שם (בפ"ל 7742-04-15 , ביה"ש לתעבורה בפתח- תקווה), הוטלה תקופת מאסר של 4 חודשים, מאסר מותנה של 18 חודשים ופסילה בפועל של 24 חודשים, כאשר בית משפט אומר כי מדובר בהסדר טיעון מקל, אך מטעמי מדיניות משפטית השואפת לכבד הסדרים שכאלו אימץ אותו.

אף על פי כן, ואף על פי שהמשיב היה עצור בתיק ההוא עד לתום ההליכים נגדו, והיה נוכח, כמובן בדיון ושותף מלא לכל שלביו, לא חשש ולא שינה את דרכיו והמשיך בסורו תוך שהוא נוהג ברכב שבבעלותו, בתוככי העיר תל אביב, כשהוא מסייע נוסע שהיה ישוב לצידו.

בחינה של עברו אף מעלה כי **בשנת 2011** הורשע בעבירות זהות, (פ"ל 8037-06-10 של ביה"ש לתעבורה בפתח- תקווה) שם נשפט למאסר לתקופה ממושכת של 18 חודשים ונגזר דינו, בין היתר, ל-5 שנות פסילה מיום שחרורו ממעצרו, כך שהמשיב נתפס בתיק זה כשהוא נוהג בעת שהיו כנגדו שתי פסילות ארוכות בתוקף.

בשנת 2009 הורשע בנהיגה בזמן פסילה, תוך כדי שגרם לתאונת דרכים- שם אף ריצה מאסר בפועל של 8 חודשים ופסילה של 15 חודשים, **ובשנת 2008** בגין עבירה של נהיגה בפסילה, נשפט למאסר בפועל של 6 חודשים ופסילה של 3 שנים.

מבדיקת פלט עברו הפלילי של המשיב, עולה שאף כאן הורשע **בשנת 2003** בנהיגה בזמן פסילה תוך שהוא מסייע שב"ח- גם בגין הרשעה זו נדון למאסר ממש.

הנה כי כן, מדובר בנהיגה בעת שהמשיב היה פסול זו הפעם השישית (ולא החמישית, כפי שנרשם בבקשת המבקשת), זאת כאשר המשיב מרצה מאסרים רבים וארוכים בגין כל הרשעה שכזאת ואף נפסל מלנהוג פסילות ארוכות ומשמעותיות, כאשר אין בכל אלו מלהרתיע אותו ולהטיל חשש וספק בליבו בדבר הימנעות מלהמשיך ולבצע עבירות זהות ממש תוך זלזול בהוראות בית המשפט וחוקי המדינה. נראה כי עונשים ארוכים, קשים ומרתיעים תוך הותרתו במעצרים עד לסיום ההליכים כנגדו בתיקים בהם הורשע לאחר מכן אין בהם לגרום לו שלא להמשיך ולנהוג, ועל כן מי לכפינו יתקע, כי משיב זה שעברו מעיד עליו כאלף עדים שנהיגה מסוכנת שכזו הפכה לטבע שני לו, ימנע דווקא בתיק זה ובהליך זה מלהמשיך בשגרת חייו תוך העמדת הציבור בסכנה ממש?

די להפנות לפסיקת בית המשפט העליון במקרים דומים ולרציונאל בהחלטות אלו על מנת להבהיר כי מקרה זה הוא הוא בגדר אותו החרג עליו מדברת הפסיקה, שאף על פי שמדובר בעבירות תעבורה, זהו המקרה להותיר אותו העצור במעצר ממש ולא להסתפק החלופות מעצר, שכן לא ניתן יהא לאיין את מסוכנותו של המשיב בשום דרך שהיא.

וראה דברים יפים לעניין זה **בש"פ 10201/01 סליחוב נ' מד"י**, שם דובר במי שנתפס נוהג בפסילה פעם אחת כשהוא נתון בשכרות, וזאת לאחר ששוחרר שבועיים קודם לכן בתנאים:

"העורר הראה פעם אחר פעם, את זלזולו בחוק ובאמצעי אכיפת החוק שהוטלו עליו, ומעבר לכל אלו- את קלות הדעת ואי האכפתיות ביחס לביטחונם ושלומם של אחרים... הבוטות וחוסר השליטה העצמית

המשתקפים מהתנהגותו עלולים לגבות מחיר יקר של חיי אדם או פגיעה בשלומם והדבר מחייב נקיטת אמצעי זהירות הולמים לבל יהפוך בטחון הציבור הפקר. נוכח שרשרת מעשיו של העורר, המשקפים חוסר מודעות לסיכונים, וחוסר הכרה בצורך לשמור על החוק, קשה ליתן בו אמון כי חלופת מעצר שתוחל לגביו תרתיעו מביצוע עבירות תעבורה נוספות שתסכנה חיי אדם. אין ליטול סיכון כזה על חשבונו של הציבור.

שם אף נרשם לעניין אותה משוכת האמון שעל המשיב לעבור קודם בחינת החלופות:

בבסיס החלטת בית המשפט לשחרר אדם לחלופת מעצר עומדת מידת האמון שבית המשפט מוכן לרכוש לאותו אדם, כי יקיים את תנאי שחרורו. ואולם, כיצד ניתן לסמוך על מי שהוכיח לכאורה, שאינו מקיים את צווי בית המשפט.. וכל זאת בשעה שתלוי ועומד מעליו מאסר על תנאי.."

בתיק זה אף עלתה סוגייה דומה לעניין אי הגשת תסקיר מעצר ושם נרשם:

כדי לבחון את שאלת שחרורו של המשיב לחלופת המעצר הורה בית המשפט קמא לערוך תסקיר מעצר. ואולם, שירות המבחן, כדרכו בעת האחרונה, ככל הנראה משום שהתרבו העבריינים בארץ.. והוא מבקש מבית המשפט ארכות להגשת תסקיריו... בסופו של דבר החלטתי שאין מקום להטיל על שירות המבחן לערוך תסקיר מעצר, משום שהתנהגותו של המשיב מלמדת על מסוכנות רבה... ואף פיקוח אלקטרוני לא יועיל... כיון שביטחון הציבור עומד לנגד עיני יותר מאשר כל דבר אחר, אין אני מוכן לכרות חוזה עם המשיב, ואף אינני סבור שאיזוק אלקטרוני יועיל. הטעם לכך, הוא, שאם המשיב יפר את תנאי שחרורו, ושוב ינהג מכונית.. קיים חשש, שעד אשר ההתרעות האלקטרוניות תפעלנה את פעולתן, והמשיב יאותר, כבר יהיה מי שישלם על כך בחייו".

נראה כי דברים אלו יפים ומתאימים למקרה זה, גם כי הסוגיות העולות שם דומות להפליא לאלו שלנו, ובעיקר כי חומרת מעשהו, עברו, בוטות זלזולו ומסוכנותו של משיב זה עולים עשרת מונים על אותו משיב שבגינו ניתנה ההחלטה המצוטטת.

גם המבקשת הגישה פסיקה לאישוש בקשתה, לעניין משיבים רצידיביסטים אשר נוהגים בזמן פסילה והחומרה הרבה הכרוכה בנהיגה שכזאת, (ובוודאי כאשר מדובר ב- 5 הרשעות קודמות ובעונשים כבדים אשר הוטלו בגינם, כמו במקרה זה), בש"פ 1753/07 פאדי אבו רקייה נ' מד"י, בש"פ 9573/09 עבדאללה סלימאן נ' מד"י, שם עמד בית המשפט על המסוכנות הנלמדת מדפוס התנהגותם של העוררים ודפוס נהיגתם, כשהוא קובע שלא ניתן לתת בהם אמון וכי שומא על בית המשפט למנוע המשך התנהגות מופקרת זו על דרך המשך מעצרו ושמירה על חיי הציבור.

לא בכדי לא יכולה הייתה הסנגורית להפנות לפסיקה סותרת אשר נסיבותיה דומות לאלו של המשיב.

לאור כל זאת, אין לי אלא לקבוע כי משיב זה אינו עובר את משוכת האימון שבית המשפט צריך לרכוש לו על מנת לבחון חלופות מעצר, אני נעתרת לבקשת המבקשת ומורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו בתיק זה.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשע"ז, 25 אוקטובר 2016, בנוכחות הצדדים.

ענת יהב, שופטת